

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. január 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

SZENT HADÜZENET

Lekció: Galata 1.

Alapige: Galata 1,15-17. 22-24

De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem Őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, azután ismét visszatértem Damaszkuszba.

(...)

Júdea keresztyén gyülekezetei azonban személy szerint nem ismertek engem. Csupán ezt hallották: „Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított. És dicsőítették énértem az Istent.

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük neked, Urunk, hogy ezen a reggelen is megállhatunk hatalmas színed előtt. Áldunk téged a zsoltár drága bizonyosságáért és bizonyosságáért: tiéd a dicséret.

Köszönjük, hogy nemcsak úgy ismerhetünk téged, mint aki a Sionon laksz, hanem úgy is, hogy aki az alázatossal és megtört szívűvel is lakozol. Köszönjük, Urunk, hogy nem fönt kell valahol keresnünk, mert aláhajoltál és alászálltál hozzánk, és elhoztad Jézus Krisztusban nekünk Isten országát. Köszönjük, hogy ide hívogatsz bennünket, és aki belépett, ebben akarod megtartani.

Ezért kérünk is, Urunk, hogy tarts meg bennünket az országban, a te hatalmadban, a te uralmad alatt, a te szeretetedben, a te szolgálatodban, tarts meg bennünket hódolatban és alázatban, előtted való csendességben és békeességben. Tarts kezdedben bennünket, Urunk, ahogy ígérted, és ahogy teszed is. Hálás a szívünk, hogy onnan senki és semmi ki nem ragadhat bennünket.

Köszönjük, hogy ma is új napra virrasztottál minket, és így már reggel siethetünk hozzád, a te hajlékodbá, igéd közelébe.

Kérünk, Urunk, hogy azt az ígét, amit mára készítettél, tedd számunkra üzenetté. Engedd, hogy leleplezzen bennünket, hogy kik és milyenek vagyunk, és meglássunk téged, Urunk, hogy ki vagy, milyen vagy, és ebből a találkozásból hadd legyen még inkább odaszánt élet, úgy, ahogy az előbb énekeltük (370. dicséret): hitünk növekedése.

Kérünk, taníts arra bennünket, hogy ne ismerjünk többet a Krisztusnál. Egyedül Ő legyen nekünk igazságunk, szentségünk, váltságunk, úgy, ahogy azt elgondoltad és elrendelted, örökkévaló Istenünk.

Kérünk, végy körül bennünket ebben az órában, szenteld meg szívünket. Köszönjük, hogy nemcsak igeközelbe jöhettünk, hanem a terített úrasztalához is, amelyben újra és újra látjuk az Úr Jézus Krisztus golgotai áldozatát, halálát, feltámadását, mennybemenetelét, a megszerzett váltságot, amelyet ingyen kegyelemből, hit által nekünk ajándékoz.

Kérünk, ebben erősíts minket, adj testvéri közösséget most közöttünk, és akkor is, amikor majd kimegyünk, Urunk, hadd tudjon örvendezni a te néped ezen a mai napon. Azért kérünk, hogy ne csak itt, hanem mindenütt ahol felhangzik az evangélium, a Krisztusról szóló örömhír, a bűnbocsánat, az örök élet lehetősége és gazdagsága.

Kérünk, Szentlélek Úr Isten, szenteld meg a mi gondolatainkat, igehirdető és igehallgatók gondolatait egyaránt.

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostolnak a galatákhöz írt levelét kezdtük olvasni bibliaolvasó kalauzunk szerint, és néhány napon keresztül ez lesz lelki táplálékunk.

Luther is nagyon szerette ezt a levelet. Világosan és tömören látta benne a reformáció nagy alapigazságait.

Szent hadüzenet ez a levél az evangélium védelmében. A legharciasabb, legszenvedélyesebb Páli levél, néha erős kifejezésekkel. De a szent harag mögött forró szeretet áll. Nemcsak a galáciabeli hívők iránti forró szeretet, hanem az Úr iránti forró és lángoló szeretet áll e sorok mögött.

Ez a hadüzenet nem emberek ellen történik, ezért is szent ez a hadüzenet, mert az emberekért elmondott hadüzenet, megírt levél. Ilyenkor látjuk, hogy valóban nem test és vér ellen szól ez a hadüzenet, hanem a levegőbeli hatalmasságok ellen, akik működnek némelyekben, hogy ha lehet, elhitessék még a választottakat is.

Néhány szó röviden a levélről. A galaták kelta eredetű néptörzs, a mai Ankara környékén telepedtek le. Királyuk Kr. e. 25-ben felajánlotta az országot Rómának, és így a birodalom része lett. Provinciává tették, még néhány területet, főleg délről, hozzácsatoltak. Ezen a környéken Pál apostol személyesen hirdette Krisztus evangéliumát.

Az történt, hogy itt beteg lett az apostol, és betegsége miatt tovább kényszerült itt időzni. De áldásul lett a galatáknak ez a betegség, mert Pál apostol ezalatt is hirdette az ígét, tértek meg emberek, és alakultak kis keresztyén közösségek. Áldás volt tehát ez az ottaniak számára.

A levél írásának oka, hogy a galaták között felütötte fejét a hamis tan. Itt nem belső feszültség keletkezett, mint néhol a gyülekezetben, hanem itt kívülről jövő támadás érte a gyülekezet közösségét. Pál apostol világosan látta azt, amit a saját éle-

tére nézve is vallott, hogy nem elég hitre jutni, a hitben meg is kell maradni. Nem elég elindulni a keskeny úton, célba is kell érni. Bármilyen külső támadás, ami a hitet torpedózza, a hívőket igyekszik az evangélium igazságától elferdíteni, az végzetes következményekkel járhat. Mindenképpen a Sátán malmára hajtja a vizet, mert meghal a misszió, és nem hirdettetik tovább ott az evangélium.

Ezek a tévtanítók azt vallották, és azt mondták ezeknek a nem zsidókból hívóvé lett Krisztus-követőknek, hogy először tartsák meg a Törvényt, és majd azután legyenek hívőkké és kövessék Krisztust. Magyarán: az üdvösségbe egy lépcsőn keresztül lehet bemenni. Aztán jött, hogy két lépcsőn, végül egy egész grádicson keresztül lehet bemenni az üdvösségbe. Abba az üdvösségbe, amelynek a belépését Isten Jézus Krisztusban egészen egyszerűvé és nagyszerűvé tette. Tudniillik abban, hogy higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj. Hit által ragadd meg Krisztust, és benne az üdvösséget.

Ezek a tévtanítók azt kezdték hirdetni, hogy ez nem elég. Nem elég Krisztus, nem elég a kegyelem, nem elég a Golgota, a vér, az áldozat, ami tökéletes és egyszeri volt. Nem elég a teljes váltság, hanem neked még valamit tenned kell ahhoz, hogy üdvözülj. Azt akarták, hogy metélkedjenek körül. Elfelejtették azt a nagy bibliai igazságot, hogy Jézus Krisztus az újszövetségi sákramentumokat nem az ószövetségek mellé rendelte, hanem helyette adta. Az Ószövetségben ezt a két sákramentumot, amit így hívunk: körülmetélés és húsvéti bárány, az Újszövetségben Jézus Krisztus ezek helyett adta a keresztséget és az úrvacsorát. — Ezt azért említem, mert éppen úrvacsorázni készülünk az istentisztelet keretében.

Jézus Krisztus nem azt mondta, hogy ezek mellett adom ezt nektek, hanem azt mondta: ezek helyett szerzi az újszövetségi szentségeket, sákramentumokat. Ezek az emberek azt vallották és hirdették, hogy először zsidóvá kell lennetek, majd aztán lehettek keresztyének.

Úgy látom a Bibliából, hogy ez visszafele fejlődés. Ez olyan, mintha valaki a legfinomabb csokoládé után valakinek ezt mondja: ennél jobb a krumplicukor. Ez édes valami volt, de mi idősebbek, tapasztalatból tudjuk, hogy nem olyan volt, mint a csokoládé. Vagy, mintha valaki azt mondaná: megvan az automata mosógépe, de arra ráteszi a teknőt, és abban mos, mert az az igazi. A mosógép meg arra jó, hogy tartja a teknőt, hogy ne kelljen hajolni. Láthatjuk, hogy ez értelmetlenség.

Az Isten gyermekének, az Isten népének mindig előrefele kell menni, nem hátra. Mindig fejlődni kell. Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk megismerésében, nem visszafelé menni olyan szokások, hagyományok felé, amiket — mondja Pál — ő is követett, rajongott érte, de történt valami az életében és előre tudott lépni, mert valaki előre vitte ebben a csodálatos kegyelemben.

Ezért hangzik a Galatákhöz írt levélben ez a szent hadüzenet ilyen keményen majd a 3. részben: „Ó balgatag galáciabeliek! Kicsoda ígézett meg titeket?” Így is lehetne fordítani: bolondok vagytok? — ezt mondja Pál, de ez szent harag, de inkább szent félelem és szent óvás, forró szeretet az iránt az Úr iránt, aki megcselekedte azt, ami jó. Aki nem sajnálta az Ő egyetlen Fiát elküldeni ebbe a világba, hogy éljünk általa.

Ezt hirdették tehát, hogy Krisztus nem elég.

Az az érdekes, hogy ha ezt az első részt elolvassuk, talán az egyetlen Páli levél, amelyről első látásra azt lehetne mondani: az apostol túl sokat beszél önmagáról. Szinte az egész első fejezet arról szól, hogy ki ő, és mi történt vele. Megkérdezhetnénk, hogy Pál, aki mindig az Urat emelte fel és mindig Jézus Krisztusra mutatott,

miért beszél ennyit magáról. Miért mondja el, hogy ki volt ő, és mivé lett? Miért mondja el, mit tett, amikor újjászületett, amikor megszólította a feltámadott Krisztus? Hova ment és hova nem ment? Azt mondja: nem mentem Jeruzsálembe, de aztán majd... Elmentem Péterhez, (Kéfáshoz — mondja itt).

Feltehetnénk a kérdést: miért beszél az apostol önmagáról ilyen sokat, ilyen bőven? Ahogy sorra vesszük, fogjuk látni, hogy tulajdonképpen Pál soha nem önmagáról beszél itt sem. Pál apostol mindig az ő Uráról tesz bizonyosságot. Minden mondata mögött ott van az a kimondhatatlan kegyelem, amely őt kiválasztotta, elhívta, aztán elküldte. Akitől vette a megbízatását. Nem önmagáról beszél, és nem önmagát állítja a középpontba.

Miért van ez így? Azért, mert az ellenségnek, a tévitanítóknak a módszerei között az első pontban az szerepelt, hogy az evangélium-hirdetők személyét meg személyiségét le kell járni. Hiteltelenné kell őket tenni. Ezért elhíresztelték, hogy Pál apostol? Ki az? Egy senki. Péter, az igen. Meg az apostolok, akik Jézus mellett három évig voltak. Akik láttak, hallottak mindent, akik tanúi voltak mindennek. Na, azok igen! — Mint később halljuk: „mit akar ez a csacsogó mondani?” Sokan így gondolkodtak. Vagyis, hogy Pál emberektől vette az ő tudományát, a küldetését, megbízatását. Pál ezért beszél önmagáról, de olyan szép, hogy amikor önmagáról beszél, akkor is az Úrról beszél. Ezért kellett úgy kezdeni a levelét, hogy Pál apostol...

Olyan szép a Páli levelekben, amikor Pál azt mondja: ő Isten apostola. Amikor a Galatákhöz írt levelet úgy kezdi: Pál apostol... utána rögtön hozzáteszi, és néhány verssel később olvassuk: Isten szolgája. Ezt Pál mindig együtt használja. Azért, mert Pál nagyon jól tudja, hogy csak az lehet apostol, aki előbb szolga lett. Csak az lehet Jézus Krisztusnak méltó hirdetője, annak a Jézusnak, aki azt mondta: Én olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál. Azt mondta: Ő azért jött, hogy szolgáljon. Nem azért, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért.

Ezért Pál mindig hozzáteszi: ő szolga. Sőt a szövegben az van: rabszolga. Ő nem valamiféle titulust vár vagy kér, hogy apostolnak szólítsák. Pál nem volt arra berendezkedve, hogy őt hogy szólítsák. Mint ahogy a rangkórságban szenvedők szeretik, ha címüket, rangjukat valahogy megemlítik. Jaj, el ne hagyják! Pál apostol nem kérte. Azt mondta: tudja, hogy apostol, de ugyanakkor tisztában van vele, hogy szolga. Olyan szolga, mint akiről a 123. zsoltár ír: mint ahogy a szolga néz az ő urának vagy úrnőjének a kezére, úgy néznek szemeink az Úrra. Pál apostol tudja, hogy ő hatalmaság alá vetett ember. Tudja, hogy van felette egy hatalom, és ő pedig kész ennek a hatalomnak engedelmeskedni. Az ő titulusa: szolga. Nincs ennél nagyobb rang, és nincs ennél nagyobb kitüntetés, hogy ő a Krisztus szolgája.

És ma is így van. Az az ember boldog, aki vallhatja: „Már szolgád lettem, Jézusom, ki értem áldozál. Más uram, nincsen, jól tudom, mert bűnből kihozál.” Nem lehet apostol az, nem lehet küldött az, aki először nem lesz szolgává. Nem lehet evangéliumhirdető az, nem lehet Jézusról bizonyoságtévő az, aki nem szolgaként áll az Urával szemben.

Emlékezzünk a tékozló fiú példázatára. Olyan szép, amikor a fiú azt mondja: „tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy.” Ő nem fiúságot akar először, hanem, hogy szolga lehessen. Az más, hogy ezzel együtt kapja a fiúságot is, de először szolga akar lenni.

Milyen jó lenne nekünk is így gondolkodni, mint ahogy Pál. Nem hiú dicsőségvágyból, vagy magamutogatásból, vagy valami emberi fitogtatásból hivatkozni arra, hogy ki vagyok, mivé lettem, hanem engedelmesen elcsendesedve azt mondani: Isten igéjének szolgája.

Kezembe került egy régen íródott levél. A borítékon feladónak egy lelkipásztor neve volt és utána kisbetűvel írva: vdm. Régen sokat használták: verbi demint minister: Isten igéjének a szolgája. Jó lenne, ha ez hatná át ma a mi szívünket is.

Mit jelentett, hogy Pál Isten szolgája, Isten apostola? Azt, hogy nem a magáét mondja, hanem annak a követe, aki őt elküldte. A tévtanítók mindig a magukét mondták, a magukét hajtották. Pál üzenete kötött. Igehirdetése megszabott azért, mert csak egy dolgot mondhat, azt, ami rá van bízva. Olyan szépen mondja az egyik gyülekezetnek, amikor levélben kéri őket arra, hogy: „imádkozzatok értem, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor.” Pál apostol úgy küldött és úgy szolgál, hogy csak a száját nyitja meg, és kéri a gyülekezetet, hogy imádkozzanak, adassék neki szó, mert nekem csak egy dolgom van: kinyitni a számat.

Úgy, ahogy Jézus Krisztus mondta az övéinek: majd megadatik nektek, hogy mit mondjatok. Ha énbennem maradtok, meg az én beszédeim bennetek, akkor ti csak nyissátok ki bárhol, bármilyen alkalommal a szátokat, s én majd beszélek, és mondom. Pál apostol kötött.

Néhány évvel ezelőtt a piacon akartam valamit venni. Ilyenkor az ember megkérdi, hogy lehetne-e olcsóbban megkapni valamit. De éppen, aki árulta a dolgokat, nem volt ott. Rábízta a szomszédjára, hogy árulja addig, amíg elmegy reggelizni. Én éppen ilyenkor értem oda. Kérdezem a szomszédától: hol az árus? Elment reggelizni, de ott az ára mindennek. Jó, de nem lehetne olcsóbban? Azt mondja a szomszéd árus: nem az enyém. Nem mondhatom, hogy odaadom olcsóbban.

Pál apostol is valahogy így van, mint Dániel: az én tudományom nem az enyém. Pál apostol is így van: az én evangéliumom nem az enyém. Nem én találtam ki, nem én vagyok mögötte az aranyfedezet. Nem adhatom alább. Nem adhatom olcsóbban, nem adhatok olcsóbb kegyelmet, olcsóbb evangéliumot. Nem hirdethetek könnyebb újjászületést. Azt mondja Pál apostol a galáciabelieknek: ti se adjátok alább!

Miért lehet Pál Isten szolgája és Krisztus apostola? Azért, mert magától az Úrtól kapja az ő új életét, és az új életben az ő szolgálatát. Pál apostol ezért soha nem magáról beszél, hanem mindig arról az Úrról: „Amikor tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott, hogy kijelentse Fiát bennem.” — Az, hogy én vagyok, valakinek a kegyelme. Az, hogy mivé lettem, az is valakinek a kimondhatatlan kegyelme. És Pál apostol az ő Uráról beszél.

Az ember helyzete Isten előtt nem feltétel. Pál apostolt akkor szólítja meg ez a kegyelem, akkor nyúl le a magasból, amikor éppen ő öldökléstől lihegve — ezt ő maga vallja meg — Damaszkuszba megy, hogy a hívőket összeszedje, börtönbe zárja, kivégezze, akkor nyúl le érte Isten.

Milyen érdekes, hogy nem akkor nyúl le ez a kegyelem, amikor Pál Gamáiel lábainál a Törvényt tanulja, hanem akkor, amikor nagyon mélyen jár: öldökléstől lihegve. Amikor gyilkolni akar, akkor nyúl le hozzá. Milyen kedves ez Istentől! Hogy tetszik neki akkor elhívni, mikor a nagy mélységben jár. Tetszik neki akkor elhívni, amikor a legmélyebbre kell hajolni érte, azért, hogy megmutassa ezzel a jövődökor minden emberének, hogy ez a hatalom mindenkit ki tud menteni, akit akar, a bűnsarából és a kárhozat mélységéből. Nem akkor ragadja meg, amikor ő vallásos érzel-

mekkel van tele az atyái iránti szent hagyományért, hanem akkor, amikor kijön belőle az, ami születésétől és természetétől fogva benne van. Az, amit ő is megvall később: nincs bennem semmi jó. Teljesen romlott vagyok. Teljesen arra a kegyelemre szorulok, és arra, aki minden jó, tiszta világosság, és nincs benne semmi sötétség.

Isten ekkor ragyogja be az ő életét, hogy kijelentse az Ő Fiát bennem — mondja itt az ige. Ez a szó: bennem, két értelemben is van: kijelentse Fiát nekem, és kijelentse Fiát általam. Ez a bennem, értsük így: kijelentse az Ő Fiát bennem, kijelentse nekem, tétessék el a lepel. Az az ember, aki vak, az lásson — kétszeres értelemben is majd. Láss a teremtett világot, és lássa Krisztust, az Isten lényét és az Ő akaratát. És kijelentette általa: Tudniillik, hogy ezt az evangéliumot hirdesse.

Éppen ezért Pál azt mondja: nem embereknek akar tetszeni. Ezért Krisztus apostola, Isten szolgája, mert elhatározta, hogy nem akar embereknek tetszeni. Nem az emberek tetszését keresi, hanem annak a tetszését, akinek tetszett. Ennek az Istennek a tetszését akarja keresni és ezért nincs alku. Ezért nincs engedés. Ezért nincs elhajlás, feladás és meghasonlás az evangélium igazságaiból. Ezért nem tehetjük.

Ez ma is aktuális, amikor valaki így szeretné, úgy szeretné, ezt mondja, azt mondja — nem tehetjük, mert nem a mienk az evangélium, nem a mienk az ige. Nem mi írtuk a Bibliát, hanem csak ránk bízott. — Mint ahogy a postásnak sincs joga átírni a levelet vagy táviratot. Neki kézbesíteni kell azt, amit rábíztak. Pál mint Isten szolgája és Krisztus apostola kézbesíti azt, amit reabíztak.

Luther azt mondja a schmalkaldeni cikkelyekben: nem lehetünk sem elnézőek, sem engedékenyek. A mi reformátor eleink ezt mondták. Nem adhatjuk alább.

Nem volt ő mindig szolga. Miért mondja, hogy Krisztus szolgája és apostola? Azért, mert valaki megkönyörült rajta. Mert valaki szolgájává, apostolává tette. Hogy került ő a Törvény hatalma alól az evangélium és Jézus hatalma alá? Úgy, hogy valaki megragadta, odavitte. Ahogy Isten igéjében olvassuk: átvitt minket az Ő szerelmes Fiának az országába.

Sokszor látható természetfilmekben, amikor az oroszlan vagy valamilyen nagy macska menti a kicsinyeit. A foga közé veszi, azok közé a fogak közé, amelyek ölni tudnak, és amelyek más állatnak a rémei, és átmenti. Vagy a kis krokodilok, amikor kikelnek a tojásból. A krokodil-mama a szájába veszi, azok közé a fogak közé, és beviszi őket a vízbe, mert az az életterük most már. Különben a parton kiszáradnának.

Valami ilyesmi jusson eszünkbe. Pál apostolt megragadja ez az érthetetlen utánajáró kegyelem, és átviszi a sötétségből a világosságba. Halálból az életbe. Átviszi az Ő országába, hogy kimentsen minket a jelenvaló gonosz világból az Istennek akaratára szerint. Ezért megragad és áttesz a kegyelem világába. Átvitt az Ő szerelmes Fiának az országába. — Ezért apostol, és ezért küldött, ezért szolga, mert valaki megkönyörült rajta. Most már látja, hogy ott elveszett volna. Voltam szegény, balga, bűnbe veszett, Isten kegyétől oly távol esett, de reám lelt az ingyen kegyelem. Átvitt, könyörült rajtam, megmentett engem. És az evangélium hatalma alatt lett azzá, amivé lett az ő élete.

Érdekes, amit önmagáról mond, mint apostol és szolga. Azt mondja: „Jeruzsálemben sem mentem fel apostol elődeimhez, hanem elmentem Arábiába és ismét visszatértem Damaszkuszba, majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálemben, hogy meglátogassam Kéfást.”

Eltelik három esztendő. Tudjuk, miért van ez leírva? Hogy világos és egyenes cáfolata legyen, hogy nem Pétertől nyerte a küldetését. Nem embertől, mert Péter is em-

ber. Nincs az ú. n. apostolica successio. Három év múlva megy el Péterhez, mert nem Pétertől veszi az ő feladatát és küldetését. Mert ember embertől nem veheti, csak magától a feltámadott élő Krisztustól.

És mégis miért megy el Péterhez? Mert ezzel akarja prezentálni azt, hogy Isten szolgálói egyek. Egyek az evangélium hirdetésében, a Krisztus országának munkálásában, a harcmezőn a szent hadüzenetekben. Egy az Isten szolgáló serege. És tudjanak egymásról, hordozzák egymást könyörgéseikben. Nem lehet egymás háta mögött dolgozni. Én itt, te meg ott, és egymásról azt sem tudjuk, hogy mi, merre... Igen, mi egyek vagyunk. Egy nép és egy sereg, akkor tartsunk jól össze, hát a menny felé sietni.

Végül: azt mondja az utolsó versben, mint apostol, mint szolga: dicsőítették érttem Istent. Azt jelenti ez — Ézsaiásnál is olvasunk hasonlót — és úgy is lehetne értelmezni: dicsőítették miattam Istent. Igen, olyan jó ez az ige. A megtartott ige megtartó igévé válik.

A Jelenések könyvében azt mondja az Úr: „Megtartottad az én ígéimet, én is megtartlak téged.” Pál apostol ezt szeretné. Saját életére meg a galaták életére nézve is. Nem kér olyat, amit csak a galatáktól kér, hanem azt mondja: ez nekem is norma. Ez nekem is a normák normája. De rátok nézve is. Megtartani Istennek a beszédét.

Összefoglalásul néhány kérdést mondok, mint a csendeshéten szoktuk a csoportoknak, mielőtt elmennek. Isten indított, hogy néhány kérdést feltegyek és kérem, hogy gondolkozzatok rajta, miközben mentek hazafelé majd az úri szent vacsora után.

Azt kérdezem ennek az ige alapján: Józanok vagyunk, vagy megigézett emberek? Elég-e nekünk Krisztus, mert Isten ígéje azt tanítja, hogy kevesebb nem elég, több nem kell. Ezért Krisztus elég. Egyedül Krisztus. Vagy pedig engedek annak a duruzsolásnak, mint ott a júdaisták, hogy még ezt, meg azt kell tenned? Ma is van ilyen, csak nem a júdaizmus, hanem vannak, akik azt hirdetik, hogy Krisztus mellett még valamit neked kell tenned az üdvösségért. Mert, ha nem szólsz nyelveken, ha nem merítkezel be, ha ezt-azt nem teszed, akkor ez nem elég. A Galata levél arról szól, hogy nincs más evangélium. Egy evangélium van: Jézus Krisztus tökéletesen elég az üdvösségre. Oda Ő az út, Ő az igazság, és Ő az élet. Nem kell több.

Vajon apostol, küldött, szeretnél-e lenni, de irtózol attól, hogy szolga legyél? Ne sajnáld szolgálóvá tenni magad! Ne rangokat, kitüntetések keress, hanem Urad tetszését és elismerését. Mire irányította figyelmemet csak az elmúlt héten is? Azért tettem-e valamit, hogy elismerjenek, megdicsérjenek, vagy viszonozzák, vagy azért tettem-e valamit, mert az én Uram azt mondta: az én jutalmam velem van. Nem mindegy. Elválasztotta-e életedben Krisztus szeretete és megértett helyettes áldozata a régít az újtól? Aki egykor minket üldözött, most hirdeti azt a hitet, amit valami kor pusztított. Micsoda változás!

Elválasztotta-e a te életedben Jézus Krisztus váltsága, kijelentett ígéje és evangéliuma a régít az újtól. El tudod-e mondani: voltam — és vagyok? El tudod-e mondani: egykor — és most? Vagy ahogy az ige mondja a régi fordításban: valátok egykor sötétség, most pedig világosság az Úrban. Előre mentél, vagy visszafelé? Növekedtél, vagy összementél?

Adja az Úr, hogy boldogan vallhassuk: Jézus Krisztus úr az Atya Isten dicsőségére.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked igédet, Urunk. Hálás a szívünk, hogy ezt a csodálatos levelet olvashatjuk ezekben a napokban. Köszönjük, hogy a te igéd nem olyan, mint a mező virága, amely elhervad, elszárad. Nem olyan tantétel, amely idejét múlja a történelem változásaival, hanem a te igéd, a te beszédeid el nem múlnak, örökre megmaradnak, élővé és hatóvá válnak a Szentlélek jelenléte, megelevenítő ereje által. Köszönjük, hogy mindezt a mi szívünkben is kész vagy kicsiráztatni, szárba szökkeníteni és Szentlelked által gyümölcstermővé tenni.

Köszönjük, Urunk, hogy az evangélium minden időben hirdettetett. Néha halkabban, néha erősebben. Néha több helyen, néha kevesebb helyen. De köszönjük, hogy nem szűnt meg, mert nem szűnt meg a te sereggyűjtésed, amely más módon nem lehetséges. Köszönjük, hogy azt szólítod meg ott, és ahol akarod, mert tied minden hatalom mennyen és földön. Köszönjük, hogy amit eltervezteél örök időknél előtte, a világ teremtése előtt, azt végre is hajtod és meg is cselekszed.

Köszönjük, Urunk, hogy megszólítasz embereket. Ilyeneket, mint Saul volt, olyan körülmények között, amiben vagyunk, őt is öldökléstől lihegve találtad meg, és köszönjük, hogy világosságot gyújtottál szívében és elméjében, hogy lássa a kegyelmet és lássa azt az irgalmat, amely nem bűneink szerint cselekszik velünk, hanem kegyelmének gazdagsága szerint.

Köszönjük, hogy akiket megszólítasz, és akiket elhívsz, azokat el is küldöd. Rájuk bízod a békéltetés evangéliumának a szolgálatát. Segíts, Urunk, megértenünk azt, hogy bennünket hova küldesz, kinek kellene elvinnie az örömhírt. Kit lehetne vigasztalni, bátorítani, erősíteni. Kiket kellene feddenünk, és szeretetben megmondani neki, és tanácsolni, hogy visszatérjen a te utadra.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor a magunk dicsőségét keressük. Nem vagyunk alázasok, szelídek és béketűrők. Kérünk, Szentlelked által járass bennünket szent életben.

Könyörgünk, áldd meg életünket, szeretteinket a közelben és távolban. Áldd meg betegeinket, a kórházban levőket. Különösen azokért kérünk, akik szenvednek, nyomorúságban vannak. Kérünk azokért, akik otthon vannak és ápolják őket szeretteik. Kérünk, adj nekik is erőt.

Imádkozunk a gyászolókéért, azokért a családokért is, akik a héten álltak ravatal mellett, ahol hirdethettük a feltámadás evangéliumát. Urunk, kérünk, hogy tedd számunkra is ott az igét maggá, és további sorsát reád bízunk. Adj nekik vigasztalást földi veszteségükben, hogy tudjanak arra nézni, aki a feltámadás és az élet, és azért könyörögni, hogy csak azt el ne veszítsem, mi benned, ó Úristen, remélni megtanít.

Kérünk, hogy áldd meg fiataljainkat. Adj nekik erőt, türelmet és jó előmenetelt. Áldd meg a gyermekeket, akik most hallgatják az igét a másik teremben. És mindazt, Urunk, amit csendes imádságban most eléd viszünk, légy kegyelmes szeretetedből és irgalmadból meghallani.

Ámen.